

Chương 31

Có Em Thật Tốt

Đúng như lời thím Ngô nói. Diệp Tâm tắm vô cùng lâu...

Trình Khang phải là người vô vớt cô ra từ bồn tắm. Lau khô rồi quấn chặt khăn tắm bế cô ra ngoài...

Trình Khang vừa mặc đồ cho cô vừa cảm râm.

-” Lần sau anh sẽ tắm cho em. Nhìn xem da bị nhăn hết rồi nè..”

Anh tranh thủ lúc cô tắm, sang phòng khác tắm... Vừa ra nhận được một cuộc điện thoại từ viện trưởng Cao. Ông ta muốn anh suy nghĩ lại chuyện từ chức.. Nói xong điện thoại cô ngốc nào đó vẫn chưa ra...

Cầm lấy bàn tay xoa xoa, do ngâm nước quá lâu mà da tái đi, nhăn nheo..

Trình Khang xót xa, vè mặt anh cũng hậm hực..

Diệp Tâm bị anh lấy chăn quấn lại như con nhộng chỉ chừa mỗi cái đầu. Nhìn vẻ mặt tức giận của anh.. Diệp Tâm cúi đầu, môi nhỏ mím lại chẳng dám nhích nhích...

Từ nhỏ ở Diệp gia ai cũng cưng chiều cô, đâu ai la mắng cô như anh.. Diệp Tâm cảm thấy uất ức..

Trình Khang liếc nhìn cái đầu nhỏ cúi xuống muốn dính sát vào ngực.. Đang bực mình lại buồn cười..

Giang tay ôm lấy cả người và chặn vào lòng nhẹ giọng dỗ dành..

-” Tâm Tâm... Anh không mắng em.. Chỉ là anh lo cho em.. Em mà tắm lâu như vậy sẽ bệnh thì làm sao.. Anh sẽ rất đau lòng em biết không?”

Sao ngày xưa sống với vợ cũ anh lại không nói được những câu ngọt ngào dễ nghe như vậy nhỉ.. Bây giờ lại nói trơn tru, mặt không đỏ không xấu hổ...

Trái tim bé bỏng của Diệp Tâm đang hờn giận lại bị lời nói dỗ dành, ủy khuất gì đó bay sạch sẽ.. Cô ngẩng mặt nhìn anh..

Trình Khang thở dài, ai nói cô ngốc hả.

Anh mới là kẻ ngốc đây này..Với cô cái gì cũng không nở, chỉ là cái nhú mày cũng khiến anh buồn phiền không thôi..

Hôn chụt vào môi cô Trình Khang nở nụ cười làm hòa...

Diệp Tâm chu môi, lấy tay che lại miệng của mình..

-” Không...cho...đâu...”

Trình Khang nhướn mày..

-” Không cho gì?”

Dám không cho anh hôn à..Cái gì chịu cô được chứ những việc như thế này thì không đâu nhé..

Diệp Tâm lấy một tay khác che lại môi anh, nũng nịu..

-” Uống...nước...cam nha”

Trình Khang trước hết là sững người sau đó bật cười ha hả, kéo tay cô ra yêu thương hôn lên khuôn mặt trắng nộm tới tấp..

-” Đồ ngốc! cái này gọi là hôn”

Anh cạ môi vào môi cô..Diệp Tâm lắc lắc đầu..

-” Nóng...nóng...”

Nóng hả? sao nóng..Anh ôm cô chặt quá à..Không đúng trong phòng có máy điều hòa, mà cô vừa tắm xong..Vậy sao bảo nóng..

Trình Khang kéo lấy tay cô khó hiểu hỏi..

-” Sao nóng..Nóng ở đâu..?”

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy môi anh, ngây thơ lên án..

-” Đây...đây này...nóng...khó...chịu lắm..”

Trình Khang liền hiểu,cười vui vẻ vuốt lấy mặt cô, yêu thương siết chặt vòng tay..

-” Sao em có thể đáng yêu như vậy hả?”

Cô có cảm giác với nụ hôn của anh.Cô cảm nhận được sự thân mật đụng chạm của anh.

Trình Khang béo lấy má cô cười nói..Môi chạm vào môi..

-” Cái này là anh hôn em, Anh chỉ hôn mình Tâm Tâm mà Tâm Tâm chỉ có thể hôn mình anh..Nếu Tâm Tâm không cho anh hôn.Tức là Tâm Tâm không thích anh..”

Đầu óc bé bỏng của Diệp Tâm hoạt động với tần suất cao nhất cũng chỉ hiểu được câu cuối..Cô liền lắc đầu xoa mặt anh, đáng thương giải thích...

-” Thích...anh..Chỉ..thích anh “

Diệp Tâm tuy ngây ngô nhưng cô vẫn hiểu rõ mình rất thích anh..Giống như Diệp Tâm thích ôm gấu bông rồi ngồi ngắm sao trong phòng thần thờ một mình mấy tiếng cũng không thấy chán..

Trình Khang nhếch môi, háng giọng nói..

-” Thật sao..Vậy mà em không cho anh hôn..

Vậy mà bảo thích..Anh thích Tâm Tâm nên anh chỉ hôn mình Tâm Tâm..”

Diệp Tâm cắn cắn môi tùm tùm suy nghĩ..

Anh chỉ thích mình Diệp Tâm thôi nha...

Suy nghĩ một chút nhoẻn miệng cười..

Nụ cười của cô rất đẹp, ngây thơ lại như nắng sớm rực rỡ vô cùng, làm cho Trình Khang đứng hình mấy giây...

Diệp Tâm bắt trước lấy hai tay ôm má của anh ghì lấy..gấp gáp nói..

-” Tâm...cho mà..cho anh hôn “

Hôn nhau chứng tỏ anh chỉ thích mình Diệp Tâm..

Trình Khang vừa lòng kéo cô vừa lòng đặt cằm trên đỉnh đầu của cô thì ào..

-” Đồ ngốc...”

Em không thích anh thì anh cũng không thể buông em ra được nữa rồi..Nếu phải xa nhau người cần lo lắng chắc chắn là anh...

Vì anh sẽ bị tâm bệnh mà chết mất...

Hai người ôm ấp tâm hồn liên thông, lúc này điện thoại Trình Khang reo lên..Anh ôm lấy Diệp Tâm, đưa tay lấy điện thoại trên tủ nhìn tên người gọi chân mày Trình Khang nhíu lại..Anh bấm nút nghe, nhàn nhạt lên tiếng...

-” Mẹ..”

Trong điện thoại là tiếng của Thúy Hoa nóng nảy vang lên..

-” Tại sao con vẫn chưa đến thăm Kiều Hân.

Con bé vì con mới ra nông nổi như vậy..Tại sao con có thể vô tình như vậy hả?”

Mấy tháng nay bà vì tức giận anh đơn phương li hôn với Trần Kiều Hân.Quyết cắt liên lạc với anh..Hôm nay gọi đến không một lời hỏi thăm anh ra sao.Lại vì chuyện của Trần Kiều Hân mà trút giận với anh.

Trình Khang nghe bà nói hết, rồi mới trả lời..

-” Con rất bận.Nếu mẹ không có gì nữa.Con cướp máy đây”

Anh và Trần Kiều Hân đã từ lâu không còn liên quan.Một năm trước anh còn bắt được bằng chứng cô ta ngoại tình.Chỉ là muốn giữ sĩ diện cho hai nhà mới đưa ra quyết định ly hôn trong êm đẹp..Không ngờ cô ta không biết hối hận hay xấu hổ mà nhất quyết không chịu ly hôn với anh còn tìm đến cái chết..

-” Con..con..”

Chưa để Tuyết Hoa nói hết, Trình Khang đã tắt máy sẵn tiện tắt nguồn luôn..

Diệp Tâm cảm nhận anh khác thường, sắc mặt anh lạnh tanh..Đôi mắt to tròn sợ hãi nhìn anh, bàn tay non nớt vuốt vuốt lấy má anh.. rụt rè mấp máy gọi tên anh..

-” Khang...”

Tiếng gọi ngọt ngào, trẻ con kéo lại lý trí của anh..Trình Khang cúi đầu nhìn người trong lòng, khó chịu trước đó liền biến mất..Mím cười vuốt lấy tóc cô..

-” Làm em sợ hả..? Anh không sao..”

Chỉ cần em bên cạnh thì buồn phiền sẽ biến mất..Thời gian của anh bây giờ vô cùng quý giá..Vì anh luôn thấy từng giây từng phút bên cạnh cô còn không đủ..

Nên không phí thời gian cho những chuyện không vui khác..

Trình Khang hôn lên mặt cô râm rì trong miệng..

-” Tâm Tâm.Có em thật tốt”

Môi anh cứ mấp máy làm má Diệp Tâm ngứa ngứa nhột nhột..Cô hé miệng cười né tránh, tay nhỏ đưa lên gãi gãi mặt..

-” Nhột..hì..hì...”

Trình Khang thấy cô tránh trái tránh phải cười khúch khích anh càng đùa dai, ôm lấy mặt cô hôn khắp mặt cạ tới cạ lui..

-” Cho em nhột luôn..haha..”

-” Đừng...Tâm nhột...nhột..mà...”

Hai người ôm nhau cười vui vẻ lăn lộn trên giường, quên luôn những buồn bực vừa rồi.

Chương 32

Dạy Vợ

Hiệu quả làm việc của Diệp lão gia phải nói vô cùng nhanh...

Chưa được một tuần, Trình Khang đã cầm trên tay giấy đăng kí kết hôn có tên của anh và Diệp Tâm..Cũng đã hai lần kết hôn,thay vì lần trước anh còn không đặt mắt vào tờ giấy kết hôn kia.Tâm trạng vô cùng tệ..

Lần này hoàn toàn khác hẳn, cảm xúc cứ lâng lâng không thể diễn tả được.. bây giờ anh mới nhìn kĩ vật này..Màu đỏ thật đẹp trên đó là tên anh và Diệp Tâm hiện rõ từng nét thật hòa hợp..

Trình Khang ngẩng đầu nhìn Diệp lão gia..

-” Cảm ơn ông..”

Diệp Thành xoa tay..mắt hướng lên lâu..

-” Tiểu Tâm còn ngủ à?”

Ngày đó ông nói sẽ đến thăm, bận bịu nhiều việc đến hôm nay sẵn lấy được giấy kết hôn của cháu gái..Vui mừng khôn siết liền đem đến cho Trình Khang..Nên bây giờ rất nóng lòng muốn gặp Diệp Tâm.Vì ông rất nhớ con bé..

Ôi! Mới ngày nào..Giờ đưa cháu ngọc của ông đã thành vợ người ta mất rồi..Cảm giác có chút chạnh lòng..

-” Vâng..”

Thường thì giờ này cô cũng chuẩn bị thức rồi..

Lúc này Diệp lão gia đưa ra trước mặt Trình Khang một tập hồ sơ rồi mỉm cười nói..

-” Giờ hai đứa đã là vợ chồng của nhau..Tài sản của Tiểu Tâm ông cũng nên giao lại cho cháu..”

-” Ông.Cháu...”

Trình Khang chưa kịp nói đã bị Diệp Thành đưa tay ngăn lại..Ông nói..

-” Cháu đừng hiểu lầm ý ông..Đây là toàn bộ tài sản của ba mẹ Diệp Tâm để lại cho con bé.Còn đây là quà cưới của ông và chú Tiểu Tâm..Ông biết cháu không thiếu tiền, nhưng bây giờ cháu là chồng của con bé cháu phải giữ cho nó những thứ này thuộc quyền sở hữu của hai đứa..Riêng chuyện này cháu không được ý kiến chỉ việc chấp hành...”

Số tài sản Diệp gia chuyển nhượng cho Diệp Tâm.Nếu ai nhìn vào chỉ biết há hốc miệng choáng váng..Riêng Trình Khang không lấy gì bất ngờ vì Diệp Tâm vốn là cháu gái duy nhất của Diệp gia..Cô lại được Diệp Thành và Diệp Ngân yêu thương từ nhỏ..Nên đây là chuyện đương nhiên chỉ là với tiền anh kiếm được đã dư sức nuôi vợ gốc của anh rồi..đâu cần gì số tài sản kékch xù này..Nhưng chuyện này muốn từ chối cũng không được..

Trình Khang gật đầu..

-” Vâng.Cháu sẽ nhận thay cô ấy “

Còn làm gì anh cũng không rõ..Chắc để cho con bọn họ hưởng vậy...

Diệp lão gia hài lòng gật gật đầu..

-” Khang...”

Bất ngờ lúc này Diệp Tâm từ trên lầu đi xuống cất giọng non nớt gọi tên Trình Khang..mang chút ngái ngủ chưa tỉnh hẳn..

Diệp lão gia tưởng mình nghe lầm quay đầu nhìn lên cầu thang..Đã thấy Trình Khang nhanh chân đi đến ôm lấy Diệp Tâm, dịu giọng nói..

-” Anh đây..”

Kéo Diệp Tâm ôm vào lòng, vén lại mái tóc rối của cô..Nhìn khuôn mặt còn ngái ngủ của cô đang vùi vào ngực mình, lười biếng mắt khép lại, thật chỉ muốn hôn vài cái lên khuôn mặt trắng mịn, chỉ tiếc là còn có người đang ở đây..

Trình Khang bế Diệp Tâm lại sofa..Diệp Tâm nằm trong lòng anh, mắt khép hờ lẩm bẫm..

-” Ôm...ôm...”

Trình Khang nén cười siết chặt vòng tay..

Nhìn vẻ mặt của Diệp lão đã bị hù dọa đến không nói được..Trình Khang tốt bụng xoa xoa mặt Diệp Tâm..

-” Tâm Tâm.Ông nội đến thăm em kìa “

Mắt bình tĩnh vài giây Diệp lão gia chỉ tay vào Diệp Tâm..

-” Con bé..con bé chịu nói chuyện rồi sao? “

-” Vâng.Cô ấy mới nói, nói không nhiều lắm.”

Thật ra Diệp Tâm đã tình chỉ là vẫn lười biếng muốn rút trong lòng Trình Khang làm nũng..Nên khi nghe tiếng nói quen thuộc của Diệp lão gia cô chớp mắt mấy cái, mở mắt ra nhìn..Mấy ngày không gặp Diệp lão gia, Diệp Tâm bất ngờ ngồi thẳng người gọi..

-” Ông “

Tiếng ông phát ra từ miệng Diệp Tâm không cần phải nói đối với Diệp Thành là lời vàng ngọc nhất là tiếng nói hay nhất mà ông được nghe..Hai mắt Diệp lão gia đỏ hoe..Xúc động đứng dậy bước đến..Trình Khang cũng đỡ Diệp Tâm đứng dậy đi lại ông..

Ôm cháu gái vào lòng.Ông nghẹn ngào...

-” Tiểu Tâm..gọi..gọi lại một lần nữa cho ông nghe..”

Bị siết chặt trong lòng Diệp Thành..Diệp Tâm ngoài đầu xoay tìm Trình Khang..Thấy anh nhìn cô mỉm cười như khích lệ..

Diệp Tâm nhích nhích cái đầu ngẩng mặt nhìn Diệp lão gia nhẹ gọi..

-” Ông..nội...”

Giọt nước mắt hạnh phúc cuối cùng cũng vì quá vui mà rơi..

-” Giỏi..giỏi...giỏi lắm...”

Cả buổi sáng Diệp Tâm điều bị Diệp lão gia chiếm lấy hết thời gian, hỏi cô thứ này đến thứ khác để được nghe cô nói..Dù Trình Khang không thoải mái vì không được ôm vợ yêu vào lòng nhưng cũng có thể nhẫn nại..

Mà Diệp Tâm không được như vậy..Chỉ qua một lúc cô đã nhú mày nhăn mũi..Tìm bóng dáng Trình Khang chạy đến cho anh ôm xoay mặt nhìn Diệp Thành chu môi nói...

-” Ông...hỏi...thật nhiều...”

Bị cháu gái lên án Diệp lão gia không giận còn cười vui vẻ..Đi đến vỗ đầu cháu gái..thở dài.

-” Biết rồi..biết rồi..bây giờ trong mắt cháu chỉ có chồng của cháu mà thôi...haiz..Ông về đây “

Diệp Tâm từ trong lòng Trình Khang ngẩng đầu nhìn Diệp Thành ngẩn ngơ hỏi..

-” Chồng...?”

Cô vừa nghe ông nội nói rõ ràng à nha..

Diệp Thành gật đầu, ôi cháu gái ngây thơ của ông..Cháu còn không tin làm sao ông tin được là cháu đã lập gia đình...

-” Ừ.Cháu gái ông lớn rồi..Đề Trình Khang giải thích cho cháu hiểu..Ông về đây..”

-” Tạm...biệt...ông “

Trình Khang kê vào tai Diệp Tâm thỏ thẻ, cô nghe lời ngoan ngoãn nói theo..

Diệp lão gia nhìn Trình Khang bằng ánh mắt biết ơn..Rồi tạm biệt hai vợ chồng son ra về..

Đóng cửa lại Diệp Tâm bị Trình Khang ôm vào nhà..Ánh mắt to tròn híp lại suy nghĩ..

Trình Khang mím môi cười nhìn cô nhóc nhú mày dăm chiêu..Đề xem cô chịu đựng được bao lâu..Quả nhiên Diệp Tâm thở dài chịu thua vừa ngồi xuống sofa..Cô đã nín lấy áo anh đáng thương hỏi..

-” Khang...?”

-” Hử..em muốn hỏi gì Tâm Tâm?”

Trình Khang xoa mặt của cô nhưn mày hỏi vợ..Tâm trạng của anh đang vô cùng tốt nha..

Làn môi đỏ phụng phịu..

-” Chồng?...Ông nói...á...Tâm...Không biết “

Trình Khang bật cười với sự đáng yêu của vợ, ôm cô vào lòng..béo béo lấy má trắng hồng của cô còn thơm vài cái mới hăng giọng nói...

-” Chồng...Tức là anh và em bây giờ là vợ chồng.Anh yêu em mà em cũng yêu anh nên chúng ta kết hôn..Bây giờ anh là chồng em còn em là vợ anh “

Ui anh giải thích như vậy cô hiểu được không nhỉ?

Quả nhiên Diệp Tâm mù mịt nín lấy áo Trình Khang, vờ mặt nhăn lại...

-” Yêu? ...Tâm ...không biết nha “

Môi Trình Khang giật giật.. Chuyện này chưa xong cô lại hỏi vấn đề khác..Anh đường đường là giáo sư thường thì khi thuyết giảng sinh viên điều tâm đắc thích thú.Sao giờ anh lại thấy thất bại với cô ngốc này quá..Thật mất mặt mà..

Trình Khang ngồi thẳng người, suy nghĩ một chút lựa những lời đơn giản nhất rồi nắm tay Diệp Tâm nói..

-” Tâm Tâm có thích anh không?”

Diệp Tâm liền gật đầu..

-” Thích có nhiều không..Có muốn ở bên cạnh anh không.Có muốn anh ôm, hay hôn em không?”

Diệp Tâm mở to mắt nghe anh nói liền gật đầu như giả tởi..

-” Muốn...muốn..a..”

Trình Khang mỉm cười như tìm ra chân lý..

-” Đây như vậy gọi là yêu...Mà đã yêu chúng ta sẽ kết hôn..Thật ra chồng và vợ chỉ là cách xưng hô dành cho hai người yêu nhau muốn ở bên cạnh nhau mà thôi..”

Ồ! Có chút không đúng lắm nhưng anh đã suy nghĩ cạn từ rồi..

Thấy Diệp Tâm tủm tỉm cười..Trình Khang thở ra một hơi chắc rằng cô ngốc đã hiểu..

Mừng đến rơi lệ..

Diệp Tâm hiểu rồi nha thì ra “Thích..rất rất thích gọi là yêu..Mà yêu là phải kết hôn..

Đưa mắt nhìn Trình Khang đang mỉm cười nhìn mình..Đây là chồng của Diệp Tâm..Còn cô là vợ của anh..Diệp Tâm nhớ rồi nha, cô âm thầm khắc vào trong đầu..

Nhoăn miệng cười xinh đẹp..

-” Tâm...hiểu..hiểu rồi..”

Ngón tay đáng yêu chỉ vào Trình Khang..

-” Anh..là chồng...của..Tâm nha..”

Rồi chỉ ngón tay vào ngực mình tủm tỉm nói..

-” Còn...Tâm là vợ..của anh...”

Trình Khang chịu hết nổi, khuôn mặt xinh đẹp cười đến rạn rỡ..Tiếng nói ngọt ngào trẻ con, đáng yêu chết đi được.Yêu thương nói không ra lời ôm lấy mặt cô hôn tới tấp..

Xóc lấy bết cô lên lầu căn cứ gái tai nhỏ nhắn làm Diệp Tâm rùn mình run rẩy..

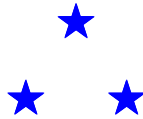
-” Tâm Tâm..Bây giờ chúng ta làm chuyện vợ chồng nha “

Ừm! Cái này không cần em hỏi.Anh sẽ dạy em..

Diệp Tâm bị anh bế đi, đầu óc ngây thơ bắt đầu hoạt động tiếp tục.Diệp Tâm mở to mắt nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Trình Khang..Chỉ là mấy phút sau bị hôn đến đầu óc mù mịt chẳng nghĩ ra được chuyện gì...

Chương 33

Cởi...Làm Gì?

Trình Khang ngậm lấy môi Diệp Tâm mút mát đầu lưỡi ướt át lòn vòn từ khoe môi vào trong miệng Diệp Tâm..Hai tay níu lấy áo anh..Đến khi hai người nằm xuống giường Trình Khang vẫn chưa chịu buông môi cô ra..

Bàn tay rất nhanh chóng cởi lấy áo ngủ của Diệp Tâm..

Khi buông môi cô ra anh thở hổn hển..Ngồi dậy cởi quần áo của mình ném xuống thảm..Thẳng tay kéo quần cô xuống..

Diệp Tâm thở phì phò phát hiện mình bị lột quần áo..Cô đáng thương níu lấy tay anh ngờ ngác hỏi.

-” Khang...cởi...cởi làm gì “

Trình Khang bị thân thể mềm mại trắng muốt của cô hút hồn..Anh kéo tay cô ra cởi nốt chiếc quần lót..Không kiềm chế được nuốt nước bọt mà cảm thán..

Vợ anh thật đẹp..!

Nhanh chóng nằm đè lên cô ngực còn đang nhú mào ngờ ngác nhìn anh..

Hôn lên môi cô, Bàn tay xoa lấy nơi tròn trịa của cô, khàn giọng..

-” Tâm Tâm..Cởi đồ anh mới yêu em được “

Yêu sao?

Diệp Tâm ngửa cô ra sau bị anh mút lấy mái tóc rồi liếm láp lấy phần cổ của cô..

Bàn tay nhỏ vỗ vỗ lấy vai anh nũng nịu..

-” Ừm..nhột...”

-” Đồ ngốc..Chắc anh chết với em mất..”

Kiểm lại cái đầu cứ lúc lắc, cô không chịu nằm êm cứ xoay trái xoay phải..làm Trình Khang nóng nảy kiểm lấy mặt cô hôn ngẫu nhiên.

Diệp Tâm hừ hừ, bị anh dùng chân kẹp lấy hai chân, cánh tay mạnh mẽ gác qua đầu cô, bàn tay còn lại ôm lấy mặt cô hôn thỏa thích..Đầu lưỡi anh quần quýt lấy lưỡi cô, tham lam hút nước bọt thơm ngát..

Cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Tâm bị Trình Khang ôm trọn trong lòng..Cứ thế mà ức hiếp Diệp Tâm bé bỏng..

Diệp Tâm thấy từng giây từng phút trôi qua cơ thể mình càng nóng rất khó chịu mà sao anh không cho cô nói nha...

Trình Khang say mê lướt khắp da thịt mịn màng như lụa của vợ, bàn tay xoa nhẹ nơi vùng tròn mềm mại, vừa với bàn tay anh nắm lấy..

Bàn tay nhỏ bé quơ quàng chẳng biết làm sao..Cố đẩy anh ra, Diệp Tâm ngây thơ bị cảm giác kích tình làm cho quặng bách...

Trình Khang thấy mặt cô đỏ bừng, anh giữ chặt hai tay cô lên đỉnh đầu, cả người ép lên thân thể đang cựa quậy lộn xộn của cô.

Hỗn hên dụ dỗ..

-” Tâm Tâm..Em không yêu anh à?”

Anh có thể ép buộc cô nhưng lại không nữa..

Mà bắt anh ngừng lại anh sẽ chết mất..

Nhìn sâu vào mắt anh, Diệp Tâm thấy ánh mắt anh buồn bã khuôn mặt đỏ bừng, ánh mắt tối sầm giọng nói cũng lạc đi..

Diệp Tâm cứ ngỡ vì cô không ngoan nên anh không vui..

Liên miếu máo xoa lấy mặt anh nghẹn ngào..

-” Yêu..yêu mà...”

Hôn lên chóp mũi ửng hồng của cô.Trình Khang tà tứ nói..

-” Anh chỉ làm chuyện này với vợ anh thôi..Vì anh rất yêu em.Tâm Tâm “

Nước mắt lưng tròng nghe anh nói, miệng nhỏ lại tùm tùm cười trong trái tim bé bỏng của Diệp Tâm ngọt ngào vô cùng...

-” Ừm..”

Chưa kịp vui mừng vì lời anh nói..Đã bị Trình Khang tiếp tục ngậm lấy môi..

Anh mà chờ cô nhóc này cảm thụ hết lời anh nói chắc của anh sẽ bị phé mất..

Nhưng lần này Diệp Tâm ngoan ngoãn hơn ngửa đầu cho anh hôn..khóe mắt Trình Khang hiện lên ý cười..

Nụ hôn của Trình Khang cũng từ môi cô đi xuống dưới, đầu lưỡi ấm nóng ướt át vẽ trên cơ thể mịn hơn lụa của vợ..Hé miệng ngậm lấy nơi mềm mại liềm láp đến ửng đỏ..

-” Ừm...Khang...”

Diệp Tâm run rẩy cơ thể, sự non nớt của cô càng bức điên Trình Khang..Bao nhiêu nỗi đau anh điều yêu thương dành hết đổ dành cô...Đầu óc Diệp Tâm đã bắt đầu hỗn độn, chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, cảm giác ngực mình bị anh ngậm vào trong miệng.

Cảm giác vô cùng kì lạ...Cô bắt đầu vặn vẹo thân người...muốn xóa bỏ cảm giác kỳ quái này...

Diệp Tâm rơm rớm nước mắt rất đáng thương,đôi mắt mơ màng mông lung, cái miệng nhỏ hé mở khe khẽ nức nở..

Trình Khang bị vẻ quỵến rũ chết người này của cô làm cho anh máu càng sôi lên...anh đưa bàn tay xuống nơi ẩm ướt..

-” A...đừng...mà...”

Trình Khang cảm thấy ngón tay mình đưa vào vô cùng khó khăn nơi đó khít chặt.Cảm giác bức bí này làm cô sợ tới mức lập tức nức nở ngửa cổ ra hít thở không thông..

Thanh âm yêu kiều mềm mại, yếu ớt, ai không biết còn tưởng rằng cô đang cố ý quỵến rũ anh đấy chứ...

-” Bảo bối à.Anh không thể ngừng được nữa..”

Trình Khang lại một lần nữa ngăn chặn môi cô, tiếp tục quấn quýt lấy lưỡi hồng, khiến cô không có tâm tư đi suy xét chuyện khác...

Bàn tay phía dưới xoa lấy vùng đùi thon thả nhẹ nhàng tách chân cô ra..Trong lúc cô mơ màng mù mị vì nụ hôn.Trình Khang nâng thất lưng trắng kiện đậm sâu vào trong..

-” Ừm..”

Dùng môi mình ngăn lại tiếng nấc lên của Diệp Tâm..Anh sợ mình sẽ yếu lòng mà bỏ qua cho cô...Vì đau đớn mà khóe mi tràn nước mắt..Anh biết cô đau, thân thể cô trong lòng anh cứng ngắt...

Trình Khang yêu thương xoa lấy mặt cô dỗ dành..

-” Tâm Tâm..xin lỗi em..đừng nhích nhích..

một chút sẽ hết đau..”

Diệp Tâm ủy khuất ôm lấy vai anh nức nở..

Trình Khang hôn lên mắt,lên mũi,lên miệng cô dỗ dành mãi, một chút sau Diệp Tâm mới ngừng khóc cũng là lúc Trình Khang chịu hết nổi..

Anh thử ma sát nhẹ nhàng quan sát biến hóa trên mặt Diệp Tâm...Theo quán tính Diệp Tâm thì ào..

-” Đau...hức...hức...”

Anh lại ngừng lại thở hổn hển..

-” Ngoan..Không khóc..anh sẽ nhẹ nhàng mà”

Cứ thế đến khi cô tiếp nhận được anh..

Trình Khang cũng hết nhẫn nại nổi, anh bắt đầu hóa sói, hai tay luồn ra phía sau kéo sát Diệp Tâm vào người, phong bế lại miệng cô tránh cô làm anh phân tâm..Bờ mông rắn rỏi bắt đầu chậm rãi rút ra đâm vào.Cảm giác được bao chặt lấy này, thoải mái muôn đời muôn trăm luân mà..Anh biết mình đã tìm được bảo vật thật sự rồi.

-” A...um...”

Cảm giác sợ hãi lúc đầu và lý trí của Diệp Tâm từ từ bị va chạm của anh mà vỡ vụn.

Cánh tay mãnh khảnh ôm lấy cổ..Đôi môi đỏ mọng hé mở, nỉ non đáng yêu vô cùng.

Trình Khang ngày càng tăng tốc, bờ vai thấm đẫm mồ hôi..Hôn lung tung lên khuôn mặt ửng hồng xinh đẹp của Diệp Tâm..

Cúi xuống hôn lên đầu vai trần của cô, ngậm lấy xương quai xanh, bàn tay to âu yếm da thịt non mềm...Đến khi anh gầm nhẹ, siết chặt vòng tay thúc mạnh vài cái phun hết mầm móng vào cơ thể non nớt của cô..Diệp Tâm run rẩy dữ dội siết chặt lấy Trình Khang...Thật khiến anh muốn chết trên người cô mà..

Xoa lấy gương mặt non nớt do động tình mà mơ màng đáng thương..

Anh trở người đặt cô nằm trong lòng anh mà nghỉ ngơi...Nhắm mắt hưởng lấy hương vị còn lắng đọng của kích tình.Diệp Tâm thì mơ mơ màng màng mệt mỏi chìm vào giấc ngủ, chẳng còn sức mà cảm nhận cùng anh..

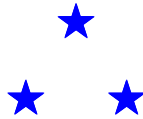
Trình Khang nhìn thiên hạ vừa bị ức hiếp đến phát khóc lúc này hé miệng thở đều đều, mỉm cười hôn lên miệng nhỏ vài cái..

Mới thỏa mãn bé cô đi tắm...

Thì ra khi ân ái với người mình yêu cảm giác lại mãnh liệt đến mức này..Trái tim lẫn lý trí điều tan chảy nói không nên lời...

Chương 34

Hạnh Phúc

Thường thì Trình Khang dậy rất đúng giờ với đồng hồ sinh học do mình đặt ra...

Nhưng riêng hôm nay dù đầu óc đã tỉnh táo mắt lại không muốn mở ra..Dưới chăn ấm hai cơ thể khít khao, vòng tay rắn chắc ôm trọn cơ thể nhỏ nhắn của Diệp Tâm..

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Tâm vùi vào vòm ngực trần của anh, hơi thở đều đều, môi nhếch nhẹ rất đáng yêu..

Mắt nhắm lại cọ tới cọ lui hôn hít lên mái tóc của Diệp Tâm rồi mới mở mắt ra...Nhìn thiên hạ nằm trong lòng mà anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn...

Diệp Tâm vốn là con sâu ngủ.Mười chín năm qua với cô không ăn thì ngủ hoặc ngán ngơ một mình, từ ngày bên cạnh Trình Khang những thói quen đó dần thay đổi..

So với mọi ngày dù trễ cách mấy cũng tầm chín giờ sáng là quá thời gian.Đâu như hôm nay nằm đến buổi trưa vẫn không muốn dậy...

Cả người Diệp Tâm rất mệt nha.Tay chân rã rời chẳng muốn nhúc nhích.Cái đầu nhỏ cứ dụi dụi vào ngực Trình Khang mà mí mắt chập chờn nửa tỉnh nửa mê..Chiếc chăn vì cô cứ loay hoay mà tuột xuống nửa phần lưng khoe làn da trắng mịn và nửa bầu ngực mềm mại..

Ánh mắt ai đó tối sầm khom người hôn lên bờ vai trần đến thất lưng ong đẹp đẽ mê người...Vì nhột nhật Diệp Tâm đưa tay ra sau đẩy đầu anh ra, hé mắt nhìn tên đầu xỏ đang phá giấc ngủ của mình...

Trình Khang chống tay nghiêng đầu nhìn cô cười khẽ..

Bàn tay háo sắc còn đặt trên ngực cô xoa nhẹ nhè phần ngực hở bên ngoài chăn..

Diệp Tâm cứ chăm chăm nhìn anh mấy giây, vẻ đẹp ngây thơ của cô khiến Trình Khang yêu thương không thôi..Mái tóc đen mượt hơi rối, làn môi đỏ hơi

sung, qua một đêm hoàn toàn phá kén khiến vẻ đẹp càng rực rỡ nở rộ dưới sự dịu dàng của anh..

Trình Khang dựa sát vào cô hôn lên làn môi đỏ cườì khẽ..

-” Sao thế?”

Lại hôn từng cái nhỏ nhặt lên má phấn hồng..

Diệp Tâm thấy có điều gì rất lạ lắm.Nhưng cô không suy nghĩ ra lại nhớ tới qua anh làm đau cô...Còn cảm giác lâng lâng anh mang đến...

Diệp Tâm chu môi đẩy mặt anh ra nũng nịu, lườm anh..

-” Ghét...”

Trời ạ! Ai giết anh đi..Tiếng nói ngọt ngào non nớt..Hôm nay còn biết nói ghét anh nữa chứ...

Trình Khang cười ha hả ôm lấy mặt cô trêu ghẹo..

-” Hừm.Sao ghét anh..”

Ghét hả càng ghét càng hôn, bị anh mổ trên mặt Diệp Tâm phụng phịu kéo chần lên chòm qua đầu..suy nghĩ một chút lại kéo chần xuống chừa lại đôi mắt to tròn trừng anh lên án..

-” Anh...làm đau...đau...Tâm...hức “

Trình Khang sờ mũi ho khan kéo chần xuống ôm lấy mặt cô dỗ dành...

-” Anh xin lỗi.Lần sau sẽ không đau nữa.Anh hứa đấy...”

Nhìn ánh mắt to tròn đầy ngờ vực của cô anh mà không đã thông tư tưởng cho cô ngốc này bảo đảm về sau anh khó mà hưởng lấy phúc phần..

Trình Khang cau mày làm ra vẻ mặt lo lắng xoa mặt cô.

-” Tâm Tâm nói xem anh yêu em nhiều như vậy.Nếu em mà đau anh càng đau hơn “

Kéo lấy tay Diệp Tâm đặt ngay trái tim mình..rũ mi xuống lại nói..

-” Nơi đây này vô cùng đau.Nên anh sẽ không làm em đau nữa..Chỉ vì chúng ta là vợ chồng nên phải làm việc đó mới thể hiện chúng ta yêu nhau..Mà anh thì rất yêu em..Giờ em lại nói ghét anh..Còn không tin những gì anh nói nữa..Chúng tỏ em không yêu anh như anh yêu em mà..”

Nói rồi buông Diệp Tâm ra xoay người đưa lưng về phía cô...

Bị anh bỏ mặt Diệp Tâm đáng thương lại bị ức hiếp mà không biết mình bị lừa..

Nhào lên người ôm lấy anh quỳnh quáng

-” Tin...Tâm tin...Tâm yêu...mà...không ghét

..anh “

Vì cô cử động mạnh làm nơi đó hơi đau Diệp Tâm nhú mày than nhẹ..Trình Khang ngồi dậy ôm cô vào lòng...xoa mặt cô..

-” Đau lắm hả em..?”

Tối qua lúc cô ngủ anh đã thoa thuốc cho cô rồi nên chắc là không sao..

Diệp Tâm dúi đầu vào anh tủi thân nói...

-” Đau...”

Hôn lên chóp mũi của cô..Anh mỉm cười.

Chưa kịp nói đã thấy cô ngẩng mặt nhìn anh rơm rớm nước mắt rất đáng thương..

Trình Khang thở dài dịu dàng nói..

-” Anh tin, anh tin em yêu anh,không ghét anh.Ngoan đừng khóc...”

Diệp Tâm giang tay ôm lấy cổ anh vùi mặt vào ngực anh...lại nói...

-” Đói bụng...đói quá “

-” Haha...”

Trình Khang bật cười với độ đáng yêu của vợ..Khóc đó cười đó cảm xúc của cô vô cùng đơn thuần...

Sao vợ anh có thể đáng yêu như vậy...

Bé cô lên cho cô ôm anh như gấu panda..vỗ lấy mông tròn..

-” Rửa mặt rồi anh nấu cho em ăn..”

Ôm lấy vợ yêu vào phòng tắm..Thực hiện nghĩa vụ của một ông chồng yêu vợ đúng nghĩa...

Mọi thứ cứ nhẹ nhàng êm đềm trôi qua, Trình Khang hết mực cưng chiều cô vợ bé bỏng của mình..Diệp Tâm ngày càng lệ thuộc vào anh, cứ ngây thơ đơn thuần hưởng lấy sự che chở yêu thương từ anh...

Buổi tối, sau khi ăn cơm xong Y Tịnh muốn ra ngoài đi dạo..

Phúc Nhã và Trình Khiêm hôm nay đi dự tiệc ở nhà một người bạn cũ..

Trình viện về trễ, Thím Lâm muốn cùng đi dạo với cô.Nhưng Y Tịnh nói tự mình đi là được, cô sẽ cẩn thận..

Thím Lâm cũng đành nghe theo...

Nhưng chưa được mấy bước đã thấy xe Trình Viện vào cổng..

Vừa bước xuống xe thấy Y Tịnh dịu dàng mỉm cười nhìn anh, cô mặc chiếc đầm bầu màu hồng nhạt rất đáng yêu, mái tóc đen dài cột gọn phía sau...

Trình viện nhanh chân bước lên hôn lên môi vợ, mày đen nhú lại..

-” Sao có mình em?”

Y Tịnh cười, vẻ mặt trắng noãn xinh đẹp..

-” Ba mẹ đi tiệc..Em muốn đi dạo một mình không cho thím Lâm đi theo..”

Trình Viện dĩ nhiên không hài phòng néo lấy mũi cô cảm râm..

-” Lần sau phải cho Thím Lâm đi theo.

Không cần thận thì biết làm sao..”

Từ ngày cô mang thai anh lúc nào cũng ở trạng thái lo lắng không yên..

Y Tịnh quá quen với việc bị anh cản nhằn bên tai..Cô cười khẽ ngoan ngoãn gật đầu..

-” Em biết rồi..Anh đừng lèm bèm nữa được không “

Trình Viện dịu cô ngồi xuống ghé đá trong vườn hoa..Nhướn mày cứng chùi nói..

-” Em đó, lúc nào cũng nói biết rồi mà có làm đâu..”

Dựa vào ngực anh, Y Tịnh hạnh phúc làm nũng..

-” Được rồi..Lần sau em sẽ ngoan..”

Bất ngờ Trình Viện có chút trầm ngâm.Y Tịnh nhạy cảm phát hiện ra được cô ngồi thẳng người lo lắng nhìn anh..

-” Ông xã sao vậy anh..”

Biết cô lo lắng Trình Viện mỉm cười, nắm lấy tay cô..

-” Bà xã! hôm nay anh vừa nhận được tin Trình Khang vừa kết hôn “

-” Hả?”

Miệng Y Tịnh há hốc không thể tin được..

-” Trình Khang và Trần Kiều Hân ly hôn với nhau chưa được bao lâu mà”

Trình Viện lúc đầu nghe còn thấy khó tin làm sao trách được Y Tịnh..Anh thở dài..

-” Đây là tin tức hoàn toàn chính xác. Bạn của anh làm ở Cục Dân Chính đã xác nhận điều này..Anh ta vì biết Trình Khang mới ly hôn chưa được bốn tháng lại kết hôn.Nên mới gọi báo cho anh...”

-” Thật kì lạ.Trình Khang là người đàn ông điềm tĩnh sâu sắc.Sao lại có thể chứ..Chẳng lẽ Trình Khang vì cô gái này mới quyết ly hôn với Kiều Hân “

Mà không đúng, theo những gì Y Tịnh nghe Trình Viện kể..Trình Khang không phải loại người đứng núi này trông núi nọ..Là người đàn ông có trách nhiệm đáng để người khác đặt niềm tin...

Y Tịnh bán nghi bán ngờ cau mày nhìn Trình Viện..

Nghe đến đây vẻ mặt Trình Viện càng đăm chiêu hơn..

-” Anh nghĩ cậu ta không phải loại người đó..Nhưng chuyện quan trọng là người Trình Khang kết hôn là thiên kim của Diệp gia.. Diệp gia trong giới kinh doanh nhắc đến ai cũng phải nể đôi phần..Mà người đứng ra lo liệu việc đăng kí kết hôn là Diệp Thành..Ông nội của cô gái kia..”

Càng nghe Y Tịnh càng thấy mù mịt cô vội kéo tay anh nói..

-” Chẳng lẽ Trình Khang có nỗi khổ riêng “

Trình Viện vén tóc cô, cười nhạt lắc đầu..

-” Em đừng nhìn vẻ ngoài ôn nhu của cậu ta mà lầm..Cậu ta còn cứng rắn và quyết đoán hơn anh nữa đấy..Nếu Trình Khang không muốn thì chẳng ai ép được từ khi cậu ta tự nguyện...”

Suy nghĩ một chút Trình Viện lại nói tiếp..

-” Nhưng chuyện kết hôn này tạm thời Diệp gia chưa muốn tiết lộ..Có điều cô gái kia là người như thế nào mà khiến một người trầm ổn như Trình Khang lại nóng vội quyết định mà cả Trình gia không một ai được rõ đây mới là vấn đề”

-” Anh có định nói với Chú Hai hay không?”

-” Không.Chuyện này tạm thời chỉ hai vợ chồng chúng ta biết thôi.Nếu cậu ta không muốn cho ba mẹ của mình và mọi người biết chắc chắn có lí do.Nhưng anh sẽ gặp Trình Khang để tìm hiểu rõ..”

Y Tịnh nghĩ đến tính cách của mẹ Trình Khang mà cảm thấy lo lắng dùm cô con dâu mới này..

-” Em thật lo lắng cho cô vợ mới của cậu ta..Thím chắc chắn sẽ nổi giận vì chuyện này”

Trình Viện bật cười hiểu được suy nghĩ của vợ..Ôm cô vào lòng..

-” Ngốc à. Anh thì lo lắng cho cho bà ta..”

Y Tịnh không hiểu nhìn anh..

Trịnh Viện nhún vai..

-” Vì Diệp gia đâu dễ đụng vào.. Cái cô tiểu thư Diệp gia thì anh không biết mặt. Tính nết có xấu giống Trần Kiều Hân hay không.. Thì anh không biết.. Nhưng anh biết một điều nếu bà ta mà biết mình làm xui với Diệp Gia thì cả ngủ cũng cười chẳng khép lại miệng...”

Trần gia so với Diệp gia chỉ là sông sâu so với biển lớn.. Mà loại người hư vinh như thím của anh.. Nghe không vui như nhặt được vàng mới lạ...

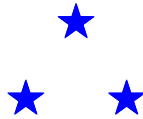
Y Tịnh xem như đã hiểu mỉm cười nhìn Trịnh Viện..

Duyên nợ đôi khi rất đặc biệt.. Đâu phải kết hôn với nhau sẽ ở với lại bên nhau suốt đời.

Nếu tình yêu không đủ lớn, duyên nợ không đủ sâu... Thì người thương rất nhanh cũng hóa thành người dung...

Chương 35

Sang Mỹ

Trình Viện chưa kịp gặp được mặt Trình Khang..Anh đã đưa Diệp Tâm sang Mỹ..

Theo kế hoạch là đi sớm hơn mấy ngày vì bọn họ nhận giấy kết hôn sớm hơn dự định...

Vì để ít người phát hiện, Trình Khang lựa chuyến bay đêm..

Với đồng phục đơn giản áo thun quần bò..Diệp Tâm đáng yêu bị anh khoác cho chiếc áo lông to xụ che khuất vóc dáng mảnh mai như chú chim cánh cụt đáng yêu..Trên đầu đội thêm chiếc mũ nhỏ đeo kính mát giống hệt Trình Khang...

Diệp lão gia chỉ đến nhà bệnh rình chia tay cháu gái, tránh gây sự phiền phức cho Trình Khang nên chỉ đưa bọn họ đến sân bay là quay về.

Diệp Tâm không biết nước Mỹ bao xa là nơi nào..Nhưng lần đầu được đi xa nghe nói được đi chơi thì háo hức không thôi...

Trước ngày đi còn nôn nóng không chịu ngủ lẫn qua lộn lại..Trình Khang bị cô làm cho ngứa ngái, liền ép buộc cho một trận mệt mỏi mới chịu ngủ...

-” Khang...Tối...quá “

Diệp Tâm được anh nắm tay vào quầy check in..Khuôn mặt nhỏ hơi ngược lên, mũi hếch nhẹ làm bằm chu môi..

Trình Khang buồn cười kéo lấy kính cô cất vào túi..béo lấy má cô mỉm cười..

-” Đồ ngốc.Bây giờ sáng chưa “

Diệp Tâm liền a lên một tiếng nhoèn miệng cười đáng yêu..

-” Sáng..sáng...rồi nha..”

Biết là trời tối anh chỉ cho cô đeo kính mắt màu vàng nhạt để tránh sự chú ý của một số người..Thế mà cô còn bảo tối quá..

Vợ của anh ngốc thật mà..đeo kính dĩ nhiên phải tối rồi..haiz...

Lên máy bay Trình Khang sợ cô không quen khí hậu, chồm lên người một tấm chăn lớn cứ thế ôm chặt Diệp Tâm vào lòng..Cũng may Diệp Tâm thấy yếu ớt vậy mà không bị say máy bay..Làm Trình Khang thở phào..

Diệp Tâm như muốn in cả khuôn mặt mình vào kính cửa sổ, miệng nhỏ hết cười lại nói giống như chú chim nhỏ ríu rít...

-” Khang...Cao...Cao quá...”

-” Ừ..Em đang trên máy bay mà phải cao hơn mặt đất chứ..”

-” Biển kia...nhỏ quá...”

-” Haha..Đồ ngốc đó là vì em ở trên cao mới thấy nó nhỏ chứ nó vô cùng lớn..”

Trình Khang đặt cằm lên vai cô vô cùng nhẫn nại giải thích cho cô vợ của mình..

Những lời nói ngô nghê khiến anh nhiều lần bật cười, lại phải nín lại dù sao cũng còn có người khác..

Thật là ba mươi năm qua cộng lại anh chưa bao giờ cười nhiều bằng thời gian ở bên cạnh cô mà....

Thấy anh cười Diệp Tâm cũng cười còn xoay người hôn lên môi anh , mắt híp lại lằm bằm..

-” Ngủ....buồn..ngủ..”

Nói rồi còn ngáp một cái nhưng rất biết chuyện che miệng lại đầu hơi gật gù..

Giờ này rất trễ so với thời gian ở nhà rồi..

-” Ừ..Em ngủ đi...”

Anh để cô nằm trên ngực mình..kéo chăn phủ qua vai cô.Cánh tay vòng sang ôm lấy vỗ về cho cô yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Hôn lên gò má trắng mịn mấy cái mới thôi..

Cũng may trước khi lên máy bay anh đã cho cô lót dạ nên chắc là không đói lắm.Đợi thức dậy rồi ăn tiếp chắc không sao..Nghĩ thông mọi thứ Trình Khang mới nhắm mắt lại cũng ngủ theo..Đường còn dài bây giờ phải dưỡng sức trước đã...

Trình Ngạn cầm lấy tư liệu ngồi trong phòng làm việc xem qua...

Thúy Hoa mở cửa về mặt cau có bước đến bàn làm việc kéo ghế ngồi xuống nhìn chồng..-” Anh còn tâm tư để làm việc.Anh định không tìm hiểu thử xem con trai chúng ta bây giờ ở đâu hả...?”

Trước khi lấy vợ Trình Khang luôn xem bốn bề là nhà..Anh chưa bao giờ ở đâu lâu cả..

..Tưởng rằng sau khi lấy Trần Kiều Hân anh sẽ yên phận hơn.Ngờ đâu anh còn đi công tác nhiều hơn.Thời gian hai vợ chồng gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay..

Bây giờ để tìm được anh càng khó khăn hơn.Bà cũng đã đến bệnh viện nơi anh làm.

Người ở đó nói anh đã thôi việc.Còn chỗ ở bọn họ không biết..

Thật tức chết đứa con này mà..

Vẫn cặm cụi làm việc, đầu cũng chẳng ngẩng lên Trình Ngạn hững hờ nói..

-” Không phải em chẳng quan tâm à.?”

-” Hừ.Anh nói vậy là sao.Đó là con em mà làm sao em không quan tâm được chứ.Chỉ là em giận nó ly hôn với Kiều Hân thôi..

Ngạn! Anh nghe em nói đi, tìm hiểu xem Trình Khang ở đâu chúng ta tìm cách giúp nó với Kiều Hân trở lại với nhau...Em thấy con bé Kiều Hân còn rất yêu con trai mình.”

Trình Ngạn ngẩng đầu lên nhếch môi..

-” Bây giờ cũng đã chịu nói ra rồi à.Trình Khang đã vì chúng ta hi sinh cuộc sống nó một lần rồi...Bây giờ em đừng xen vào chuyện của nó nữa..”

Thúy Hoa lập tức đứng dậy, giận dữ nói..

-” Anh nói vậy là sao.Hai đứa nó kết hôn với nhau không phải người lợi nhất là anh à.Em được gì trong đó mà anh nói..”

Thấy ánh mắt lạnh lùng của Trình Ngạn.Bà ta mím môi dịu giọng lại..

-” Thôi được rồi là em nói sai.Nhưng anh thấy đấy Kiều Hân vì con trai chúng ta mà chẳng thiết cả mạng sống.Em chỉ là không nỡ nhìn con bé đau khổ mà thôi..”

Trình Ngạn thở dài...

-” Không nỡ thì ra sao.Hai đứa cũng đã ly hôn rồi..Chuyện của chúng nó tốt nhất em đừng xen vào nữa..”

-” Anh...”

Thúy Hoa khuyên hết lời vẫn không được hậm hực quay người ra cửa tức giận đóng sập cửa lại...Trình Ngạn chỉ biết lắc đầu...

Vừa đi xuống lầu thì nhận được điện thoại của Trần Kiều Hân..

Giọng cô ta ngọt ngào có chút yếu ớt..

-”Mẹ..Mẹ liên hệ được với chồng con chưa ạ “

Nghe đến lại xót xa.Thúy Hoa thương cảm nói..

-” Mẹ nói với ba con rồi.Cho người điều tra chỗ ở của Trình Khang.Con lo giữ gìn sức khỏe.Khi nào tìm được mẹ sẽ gọi cho con”

-” Mẹ.Nếu mẹ tìm được anh ấy.Mẹ nói con biết sai rồi.Con hứa sẽ sửa đổi..Mẹ nói anh ấy đừng giận con nữa..”

Giọng Trần Kiều Hân ghen ngào vô cùng đáng thương..

-” Được.Con yên tâm.Chuyện này cứ để mẹ lo..”

Nói hai ba câu với cô ta rồi mới tắt máy..

Mắt đen lườm lên trên lầu, không cam tâm suy nghĩ...

-” Được lắm..Hai cha con hai người muốn chống đối tôi mà.Anh không làm thì tôi làm..Đến lúc hai đứa quay lại với nhau thì đừng quay lại cảm ơn tôi..Hừ..”

Bà sẽ cho người điều tra nơi ở Trình Khang..

Lần trước ép anh kết hôn với Trần Kiều Hân..Bà cũng giả bệnh mà thành công..lần này bà cũng sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào cho hai người quay lại bên nhau...

Nghĩ đến kế hoạch của mình., Tuyết Hoa nhếch miệng cười đắc ý...